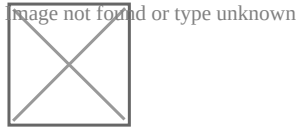

Το έλεος του Χριστού προς τους κακώς πάσχοντες (Κυριακή 1^η Ματθαίου) (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

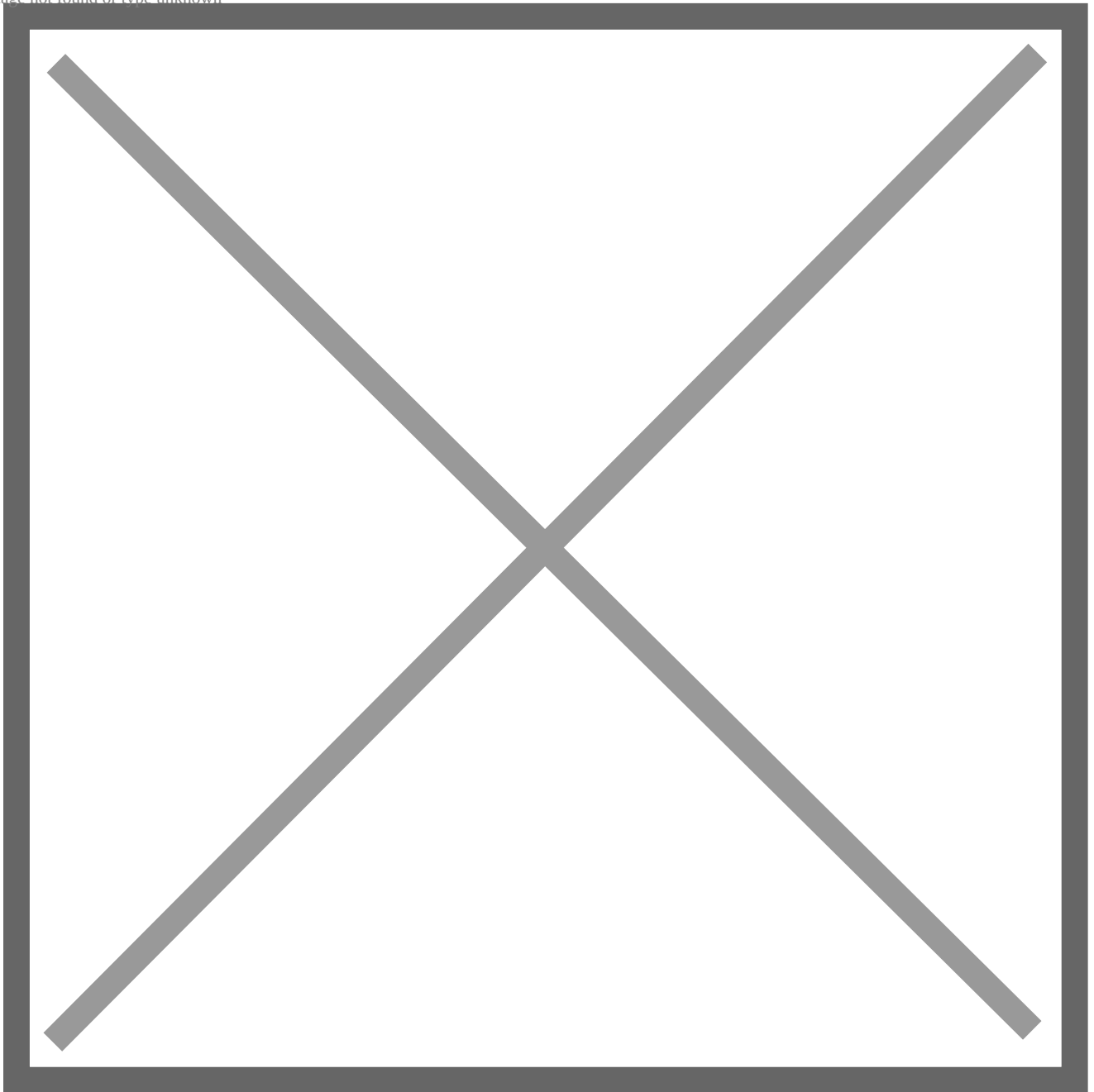

Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει·

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή βλέπουμε για μια ακόμη φορά τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό να θαυματοουργεί. Κατεβαίνοντας ο Κύριος με τους μαθητές Του από το όρος το Θαβώρ μετά την θεία του Μεταμόρφωση, αντίκρυσε ένα πονεμένο πατέρα, τον οποίο απασχολούσε ένα πρόβλημα. Το πρόβλημα που είχε ήταν ότι ο υιός του διακατείχετο από δαιμόνιο. Το δαιμόνιο αυτό τον ταλαιπωρούσε αφάνταστα, τον έριχνε στη φωτιά και στο νερό για να τον εξοντώσει. Σωτηρία δεν υπήρχε, ούτε οι Μαθητές δεν μπορούσαν να βοηθήσουν το παιδί παρά μόνο ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών, ο Ιησούς Χριστός.

Ο Ιησούς επετίμησε το δαιμόνιο κι έτσι αμέσως εθεραπεύθη εκ της ώρας εκείνης ο δαιμονισμένος νέος. Μετά την θεραπεία απορημένοι και εκστατικοί οι μαθητές ρώτησαν τον Κύριο να τους εξηγήσει τον λόγο που οι ίδιοι δεν τα κατάφεραν να εκβάλουν έξω το δαιμόνιο. Ο Κύριος ως ο Διδάσκαλός τους, τους εξήγησε γιατί δεν τα κατάφεραν παρά την προσπάθεια των.

Image not found or type unknown

Ο Άγιος Νικόλαος επίσκοπος Αχρίδος αναφέρει τρεις λόγους που δεν είχαν τη δύναμη να το κάνουν. Ο πρώτος, επειδή οι ίδιοι δεν είχαν αρκετή πίστη· ο δεύτερος, επειδή κι ο πατέρας του παιδιού δεν είχε πίστη· και ο τρίτος, επειδή η πίστη έλειπε κι από τους γραμματείς που παρευρίσκονταν εκεί και συζητούσαν με τους μαθητές[1]. Ολιγοπιστεί ο πατέρας του παιδιού, ολιγοπιστούν και οι μαθητές και όχι μόνο αυτό αλλά και ο όχλος διακατείχεται από την ολιγοπιστία. Γιατί βλέπουμε τον ίδιο τον Χριστό να επιτιμά και τον όχλο χαρακτηρίζοντάς τον ως άπιστη γενεά και διεστραμμένη[2]. Ο χαρακτηρισμός που έδωσε ο Κύριος προς τον όχλο πριν τόσες χιλιάδες χρόνια, ισχύει επακριβώς και στις μέρες μας. Είμαστε άπιστοι και διεστραμμένοι, ολιγοπιστούμε παρά τα τόσα θαυμαστά γεγονότα που

βλέπουμε καθημερινώς στις ημέρες μας., δεν αφήνουμε τους προβληματισμούς μας στην Πρόνοια του Θεού, απομακρύνουμε εμείς οι ίδιοι τον Θεό από την ζωή μας.

Ο Κύριος επιτελώντας το θαύμα αυτό με το νέο, ελευθερώνοντας από τα δεσμά του διαβόλου, ελέγχει την απιστία των Μαθητών Του και τονίζει δύο ισχυρά και απαραίτητα πνευματικά εφόδια στη ζωή του Χριστιανού, την προσευχή και τη νηστεία.

«Τούτο δε το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία»[3]. Για να απαλλαχθεί ο άνθρωπος από την εξουσία του διαβόλου, ο Κύριος υποδεικνύει δύο τρόπους, την προσευχή και τη νηστεία. Με την προσευχή επειδή ενώνεται ο άνθρωπος με το Θεό, φωτίζεται η διάνοια, ενισχύεται η θέληση, εκλογικεύονται οι επιθυμίες και φυγαδεύονται οι δαίμονες[4]. Η προσευχή είναι στήριγμα των ασθενών και σκέπη εν τω καιρώ των πειρασμών, λέει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος. Με τη νηστεία εξαγνίζεται το σώμα και εκριζώνονται τα πάθη.

Η νηστεία και η προσευχή είναι οι δύο πυλώνες της πίστης, δυο δυ-νατές φλόγες που κατακαίουν τα πονηρά πνεύματα. Με τη νηστεία καταπραΰνονται και νεκρώνονται όλα τα σωματικά πάθη, κυρίως τα σαρκικά. Με την προ-σευχή πολεμούνται και αφανίζονται όλα τ' άλλα πάθη της ψυχής, της καρδιάς και του νου, όπως πονηρές επιθυμίες, κακές πράξεις, φθόνος, εκδίκηση, μίσος, κα-κία, υπερηφάνεια, κενοδοξία και άλλα. Με τη νηστεία καθαρίζονται τα δοχεία τού σώματος και της ψυχής από το ακάθαρτο περιεχόμενο των εγκόσμιων παθών και της κακίας τους. Με την προσευχή έλκεται το Άγιο Πνεύμα στο άδειο και καθαρό δοχείο κι εγκαθίσταται στον άνθρωπο η πληρότητα της πίστης.

Με το θαύμα αυτό, ο Κύριος θέλει να μας αποδείξει τη νίκη του καλού πάνω στο κακό, τη δύναμη του φωτός στο σκοτάδι, την εξουσία του Θεού πάνω στα δαιμόνια.

Σύμφωνα με τον Άγιο Μακάριο τον Πάτμιο[5], κάποιος για να σεληνιάζεται και να διακατέχεται από δαιμόνια, σημαίνει ότι υποδουλώνεται στα θελήματα της σαρκός, όπως η πορνεία[6] και άλλα πολλά. Γι' αυτό χρειάζεται να χαλιναγωγούμε τον εαυτό μας, την σάρκα μας με τα διάφορα μέσα που χορηγεί η Αγίας μας Εκκλησία, όπως τα Μυστήριά της, την Εξομολόγηση, την Θεία Κοινωνία, τον τακτικό εκκλησιασμό. Εάν δεν χρησιμοποιηθούν αυτά τα αγιαστικά μέσα για την χαλιναγωγή του εαυτού μας, τότε δεν μπορεί να επέλθει το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Στο τέλος της Ευαγγελικής περικοπής, ο Ιησούς προλέγει το Πάθος και την Ανάστασή Του «μέλλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται»[7]. Θέλει να προετοιμάσει τους Μαθητές του να έχουν υπομονή και πίστη στα γεγονότα που πρόκειται να βιώσει τόσο ὁ ἴδιος, όσο και αυτοί για τον Διδάσκαλό τους.

Συγκεφαλαιώνοντας, ο Κύριος θέλει να μας τονίσει μέσα από το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα ὅτι δεν πρέπει στην καθημερινή μας ζωή να είμαστε ολιγόπιστοι, αλλά να εναποθέτουμε την ελπίδα μας εις τον ἴδιο, να εφαρμόσουμε αυτό που αιτούμεθα εις την Κυριακή Προσευχή «γεννηθήτω το θέλημά Σου», χρησιμοποιώντας σε ὅλα τα προβλήματα, τις θλίψεις και τις δοκιμασίες τα μέσα που ο ἴδιος ὅρισε, την προσευχή και τη νηστεία. Εάν τα εφαρμόσουμε αυτά θα δούμε ὅτι ἡ ζωή μας θα εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀπὸ το καθημερινό ἀγχος που μας μαστίζει στις διάφορες μας δοκιμασίες και προβλήματα.

[1] Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Λόγος εις την Κυριακή 1 Ματθαίου, «Ἡ δύναμις τῆς πίστεως», Ομιλίες Δ' – Κυριακοδρόμιο, Εκδ. Πέτρου Μπότση, 2012

[2] Ματθαίου 17,17

[3] Ματθαίου 17,21

[4] Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου, «Εἰς ἐπίγνωσιν Θεοῦ», Β' έκδοση 1999

[5] Μία ἀπὸ τις πιο λαμπρές και χαρισματικές φυσιογνωμίες που κοσμούν το αγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας και διδάσκουν με τὴν ζωή και τὸ ἔργο τους, εἶναι και ὁ ἐκλεκτὸς γόνος τῆς παλαιᾶς ἀρχοντικῆς οἰκογένειας τῶν Νοταράδων, ὁ θαυματουργὸς Ἅγιος Μακάριος ὁ Νοταρὰς Ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου (1731 – 1805), ὁ ὁποῖος ἀναδείχθηκε ταπεινὸς και ευκλεὲς ιεράρχης, φωτεινὸς ἀσκητὴς και οὐρανόσταλτος ὁδηγὸς ψυχῶν, πολῦτιμος συγγραφέας και Γενάρχης τοῦ Φιλοκαλισμοῦ. Ὁ ἀκλινὴς και ἀμετακίνητος στὴν ὀρθόδοξη πίστη και ἐκκλησιαστικὴ παράδοση Ἅγιος Μακάριος ὁ Νοταρὰς ἐζήσῃ σε μίαν δύσκολη και ἀπαιτητικὴ ἐποχὴ, ἡ ὁποία εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλα πνευματικὰ ἀναστήματα που να διακρίνονται γιὰ τὴν ἀγωνιστικὴτητα, τὴν τόλμη και τὴν ἀγάπη τους στὴν Ἐκκλησία. Ἐκοιμήθη στὴν Πάτμο στις 14 Νοεμβρίου 1935

[6] Αγίου Μακαρίου τοῦ Πατμίου, Λόγος στὴ «Θεραπεία τοῦ σεληνιαζόμενου νέου», Πατερικὸ Κυριακοδρόμιο, σελ.217

[7] Ματθαίου 17, 23